

Bu proje Avrupa Birliğı ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.

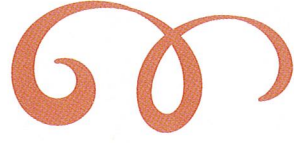

YARDIM KOLİSİ

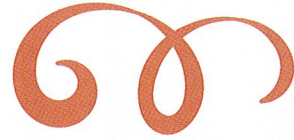
YARDIM KOLİSİ

1

BENİ DUYUYOR MUSUN?

7

İSTANBUL BEYEFENDİSİ

13

YARDIM KOLİSİ

Elif ve annesi, kendi ülkelerinde savaş olduğundan bizim ülkemize misafir olarak gelmek zorunda kalanlar için yardım kolisi hazırlıyordu. Hırkalar, yelekler, ayakkabılar, misafirlerin ihtiyaç duyacakları eşyaları kolilere yerleştiriyorlardı. Akrabalarına ve komşularına da söylemişler, bolca malzeme toplamışlardı. Annesi Elif'in oyuncaklarından birkaçını da koliye koymayı teklif etmişti, fakat Elif "Ama ben onları çok seviyorum," diyerek oyuncakları vermek istememişti.

Annesi:

-Elif, bak bu hırkayı da halan göndermiş, ne kadar güzel, değil mi? İnşallah çocuklar da beğenir.

-Bence de çok güzel, hem de sıcacık tutar.

-Hadi bakalım, bizim hazırladıklarımızı da getirelim. Bu koliyi tamamen dolduralım.

-Yarın ben de seninle gelebilir miyim anne?

-Okul saatini ayarlayabilirsek elbette gelebilirsin.

Elif, ertesi gün okula gitmek için hazırlanırken çok heyecanlıydı. Çantasını hazırladı, okul servisinin gelmesini sabırsızlıkla bekledi. Elif arkadaşları ile sohbet ederken öğretmeni sınıfa girdi, yanında yeşil gözlü, güzel bir kız vardı. Tüm çocuklar dikkatle yeni gelen küçük kıza bakıyordu. Nazan Öğretmen:

-Arkadaşınız çok uzaklardan misafir geldi, dedi. Elif'in yanındaki boşluğu göstererek,

-Geç bakalım, Zehra. Burası senin yerin olsun.

Elif hemen yer açtı arkadaşına, gülümseyerek karşıladı onu. İçinde anlam veremediği bir

sıcaklık oluşmuştu yeni misafire karşı. Teneffüs zili çaldı, Zehra kaygılı gözlerle etrafına bakıyordu. Çocuklar sınıf içinde gülüp eğleniyor, bahçeye çıkıp oyunlar oynuyordu.

Elif:

-Merhaba, benim adım Elif, dedi. Zehra hafifçe tebessüm etti.

-Nereden geldin sen, diye sordu Elif.

Zehra'nın gözleri dolu dolu oldu. Sesi titreyerek:

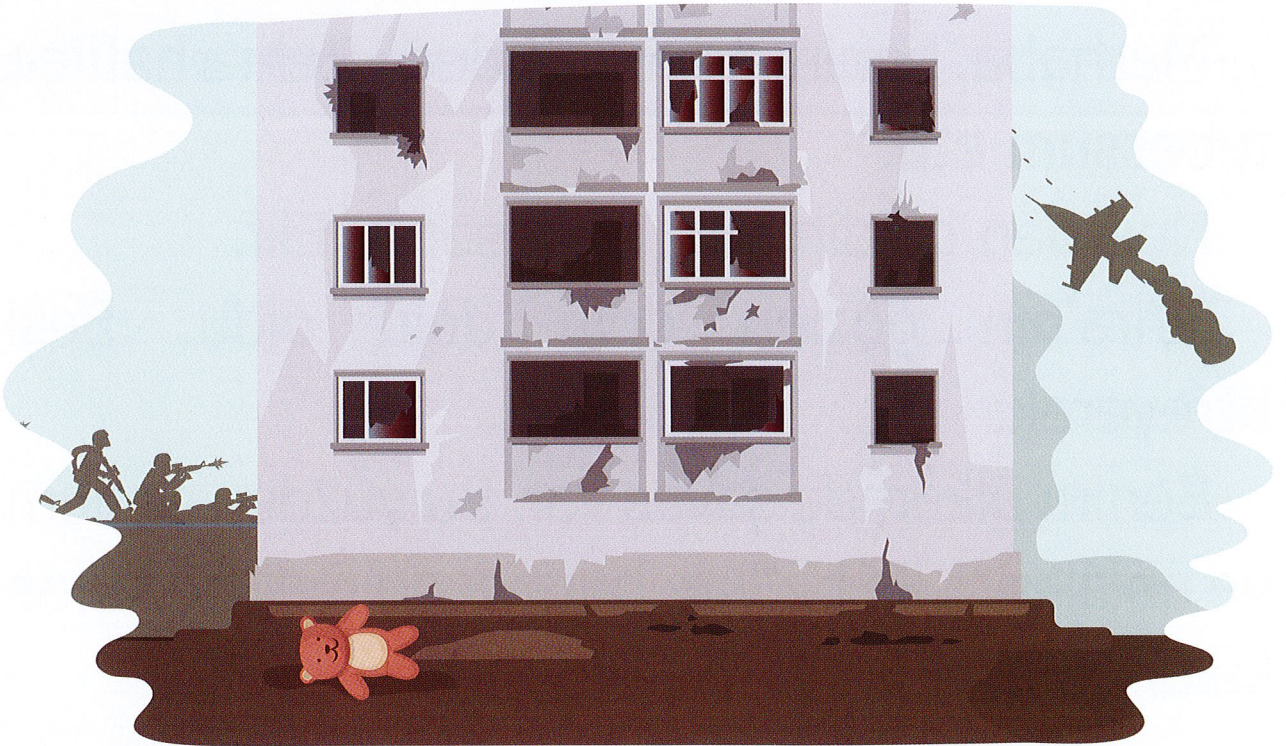
-Benim ülkemde savaş var. Bu yüzden annem ve ablalarım ile birlikte buraya gelmek zorunda kaldık, dedi.

Elif son günlerde bu savaş kelimesini ne çok duyar olmuřtu.

-Savaş nasıl bir şey? diye sordu.

-Kötü, çok kötü, dedi Zehra. İnsanlar birbirlerine zarar veriyor, bombalar evleri yıkıyor, herkes sokaklarda kalıyor. Bizim de evimiz vardı. Oyuncağlarım, arkadaşlarım vardı. Savaş başlayınca insanlar dağıldı. Biz de sizin ülkenize geldik. Arkadaşlarım, oyuncaklarım, okulum lkemde kaldı. Hepsini çok özlüyorum; lütfen, artık savaş bitsin.

Elif duydukları karşında derin bir üzüntüye kapıldı. Aklına oyuncaklarından ayrılmak istemeyişi geldi. Birden çok utandı. Annesi ile birlikte yardım

kolisini hazırlarken savaşın bu kadar korkunç bir şey olduğunu düşünmemiştir. Eve döner dönmez oyuncaklarını da koliye koymaya karar verdi. İnşallah bizim yurdumuzda böyle bir şey olmaz, diye geçirdi içinden. Herkes için vatani çok kıymetliydi. Bütün insanlar kendi ülkelerinde barış ve sevgi içinde yaşamalıydılar. Yoksa daha pek çok çocuk çok üzülecek, insanlar evsiz, dolsuz, yurtsuz kalacaktı.

Elif barışı anlatmalıydı, tüm insanlar barışı anlatmalıydı. Elif ve Zehra için siz de barışı anlatan bir resim çiziniz.

BENİ DUYUYOR MUSUN?

Hava çok güzeldi. Annesi işlerini bitirince Emir'e seslendi.

-Derslerin bittiyse dışarı çıkabiliriz.

Emir bu teklifi çok beğendi. Hemen hazırlandı. Annesiyle birlikte apartmandan çıktılar. Parkta oyun oynayan çocukları görünce oraya doğru yürümeye başladılar.

Emir sitenin bahçesindeki parkta oynuyordu. Kum havuzunda yanına gelen çocuğun değişik bir kovası ve kum kalıpları vardı. Kalıplardan bi-

rini almak istedi.

-Kalıplardan birini alabilir miyim? dedi. Çocuk ona cevap vermedi.

-Sana söylüyorum, beni duyuyor musun?

Çocuk kafasını kaldırıp Emir'e bakınca:

-Kalıbını alabilir miyim? diye tekrar sordu. Çocuk gülümseyerek oyununa devam etti. Emir çocuğun kalıpları vermeyip bir de gülmesine daha çok sinirlendi.

Annesinin yanına geldi.

-Of, bu çocuklar paylaşmayı hiç bilmiyor! Ne olur azıcık kalıplarla oynasam! Annesi:

-Hayırdır, neye canın sıkıldı?

-Kum havuzunda oynayan çocuk var ya, kalıp-

ları ile oynamak istedim ama beni duymadı bile.

-Aa, o mu? Onlar bizim siteye yeni taşındılar. Başka bir ülkeden geldiler. Senin konuştuğun dili anlamamış olabilir.

Emir çok şaşırmıştı bu işe. Konuştuklarını anlamamak mı? Nasıl yani?

Annesi Emir'e başka ülkelerde yaşayan insanların bizim konuştuğumuzdan farklı bir dilde konuştuklarını anlattı. Bu yüzden de senin kalıpları istediğini anlamamıştır, dedi.

-Peki, o zaman nasıl arkadaş olacağız?

-Bence biraz düşünürsen bir yolunu bulursun.

Emir tekrar kum havuzuna döndü. Küçük çocuğun omzuna dokundu. Çocuk kafasını kaldırarak gülümsedi ona. Emir yavaşça kalıplara uzandı. Kumun üstünde bir tepecik yaptı. Arkadaşı da elleriyle ona kum taşıyordu. Birlikte kum tepesini kocaman yaptılar. Tepenin içinden elleri ile bir tünel açtılar. Tünelin bir ucuna Emir, diğer ucuna arkadaş geçti. Birbirlerine ellerini uzatıp tünelin ortasında el sıkıştılar.

Bu sırada Emir'in annesinin sesi duyuldu.

-Hadi bakalım, gidiyoruz artık.

Emir parktan ayrılmayı hiç istemiyordu. Yeni arkadaşı ile ne güzel oynuyorlardı. Farklı dilleri konuşsalar da onlar çok iyi anlaşmıştı.

İsteksizce topladı kovağını ve küreğini, arkadaşıyla vedalaştı. Annesi ile eve dönerken etrafını inceliyordu. Acaba etraftaki insanlardan kaç tanesi başka dillerde konuşuyordu? Başka hangi farklı özellikleri vardı?

Biz de farklı özellikleri olan insanların resimlerini çizelim.

İSTANBUL EFENDİSİ

-Hop! Dur, dur!

-Biraz sola, tamamdır.

Dışarıdan gelen gürültüleri duyan Beyza pencereye doğru gitti. Pencereden baktığında bahçe kapısının önünde duran kocaman bir kamyon gördü. Kamyonun arkasından merdivene benzer bir şey indirmişlerdi. Apartmandan çıkardıkları bir buzdolabını kamyonu yüklüyorlardı. Arkasından diğer eşyalar da gelmeye başladı.

-Anne! Evin önünde kocaman bir kamyon var! Annesi bağırarak konuşan Beyza'nın yanına geldi.

-Bağırma, seni duyabiliyorum, dedi.

-Apartmandaki eşyaları kamyonu taşıyorlar. Sakın bunlar hırsız olmasın?

-Hayır canım, hiç zannetmem. Apartmanımızın kıymetli komşusu Nusret Bey taşınıyor. Aydın'da oturan kızının yanına yerleşecekmiş.

-Aa, İstanbul Efendisi mi?

Annesi gülümsedi.

-Evet, Beyzacığım İstanbul Efendisi.

Apartmandaki bütün komşular giriş katta oturan Nusret Amca'dan bahsederken İstanbul Efendisi derlerdi. Beyza bir gün annesine Nusret Amca'ya neden böyle söylediklerini sormuştu. Annesi de:

-O çok nazik bir insan. Konuşurken asla sesini yükseltmez. Apartmanda, yolda karşılaştığı herkese selam verir. Sabahları "Günaydın" demeyi unutmaz. İş yaparken gördüğü birine "Kolay gelsin" demeden geçmez. Bu yüzden herkes onu çok sever ve ona saygı gösterir, diye cevaplamıştı onu.

-Anneciğim aşağıya inebilir miyim? Belki Nusret Amca'nın yardıma ihtiyacı vardır.

-Güzel fikir, ben de bir kek yapayım. Bugün ihtiyaçları olabilir.

Beyza eşyaları taşıyan amcaların arasından geçip eve girdiğinde Nusret Amca'nın her zamanki kibar

tavru ile:

-Aman yavrum, bunlar çok eski ama çok değerli eşyalar, taşırken dikkatli olursanız çok sevinirim, diyen sesini duydu.

-Kolay gelsin. Size yardım edebilir miyim?

-Ooo hoş geldiniz, küçük hanım şimdilik size uygun bir işimiz yok. Yardım talebiniz için çok teşekkür ederim. İhtiyacım olduğunda seslenirim, dedi Nusret Amca.

Beyza bahçeye çıktı. Arkadaşları da oradaydı. Hep birlikte eşyaların taşınmasını izliyorlardı.

Metin:

-Nusret Amca'yı çok özleyeceğim dedi. Bahçede oynarken oyunun heyecanı ile fazla gürültü yaptı-

ğımızda bizi uyaran o kibar sesi hâlâ kulaklarımda.

“Çocuklar oyundan çok zevk aldığınızı görüyorum. Keşke sizin kadar genç olsaydım ama ben sizden yaşıyım. Gürültü beni biraz rahatsız ediyor. Bu konuda bana anlayış gösterirseniz sevinirim.”

Ayşegül:

-Sıcak yaz günlerinde elinde sürahi ile balkona çıkar “Su isteyen var mı?” diye sorduğunda hepimiz hazine bulmuşçasına koşar, kana kana su içerdik. Şimdi bize kim su verecek? diye sordu arkadaşlarına.

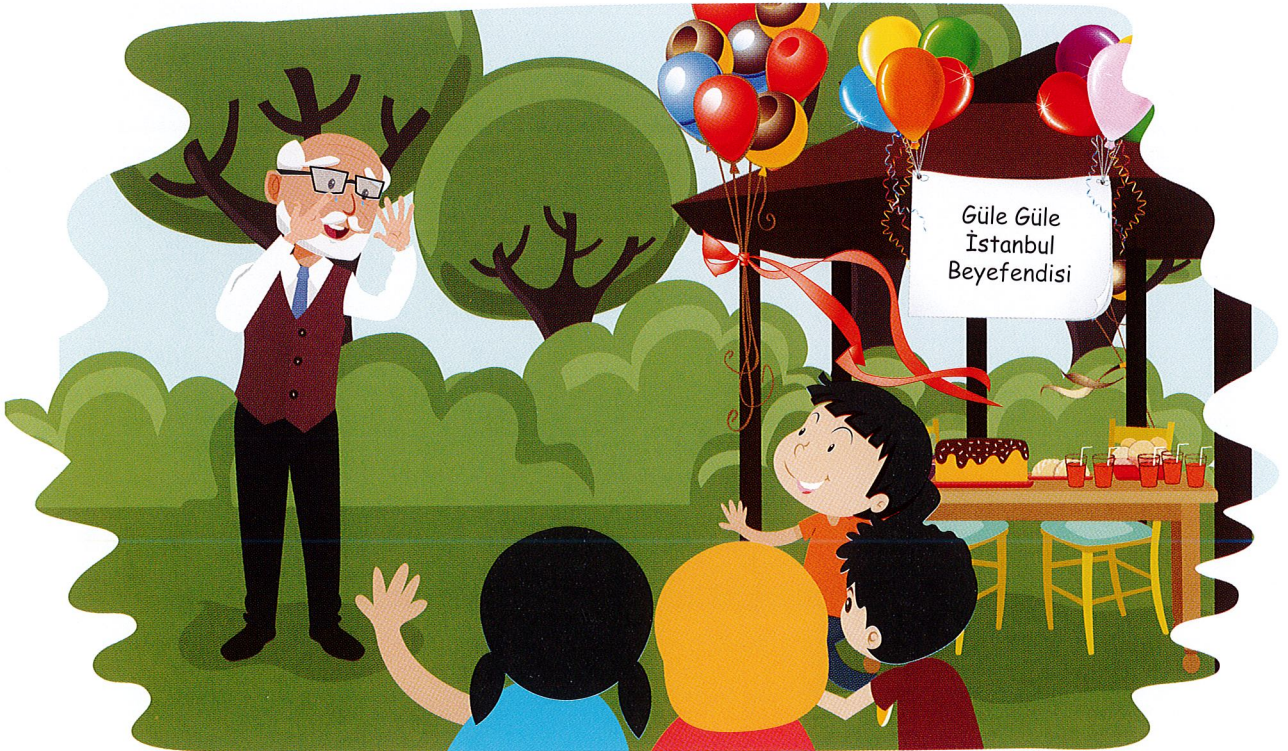
Çok sevdikleri İstanbul Efendisi için bir şeyler yapmalıydılar. Onun için bir veda partisi düzenleyelim, dedi Beyza.

Hepimiz ailelerimiz ile konuşalım. Sonra da arka bahçede buluşalım diyerek ayrıldılar.

Beyza ve arkadaşları tüm eşyalar kamyonu yüklenince Nusret Amca'nın yanına gittiler. Onu arka bahçedeki çardağa davet ettiler. Çocuklar ile birlikte çardağa giden Nusret Amca kendisi için yapılan hazırlığı görünce çok duygulandı. Çardak süslenmiş, masanın üzerine mis kokuları etrafa yayılan yiyecekler dizilmişti. En çok da üzerinde

Güle güle seni hiç unutmayacağız,
İSTANBUL EFENDİSİ
yazan pankart onu mutlu etmişti.

Günaydın
İyi geceler
Hoş geldiniz
Güle güle
Kolay gelsin

Nasılsınız
Teşekkür ederim
Özür dilerim
Eline sağlık
Lütfen

Yaşantımızı kolaylaştıran özel sözcüklerden birini seçerek sözcüğe uygun bir hikâye yazınız.